

CẢM NGHĨ VỀ NGÀY NHÀ GIÁO VIỆT NAM 20/11

*“Muốn sang thì bắc cầu kiều
Muốn con hay chữ phải yêu lấy thầy”.*

Câu ca dao có lẽ đã quá quen thuộc, đi vào lòng người Việt Nam như một lẽ sống, một đạo lý tất yếu từ ngàn xưa. Không một nhân tài nào mà đằng sau không có bóng dáng người thầy, bởi lẽ *“không thầy đố mày làm nên”*, nếu không nhờ công ơn của các thầy cô dìu dắt, liệu mấy ai có thể nên người? Mấy ai có thể tự tìm đến tương lai tốt đẹp nếu không có sự soi sáng ấy? Như chúng ta đây, cũng nhờ sự dìu dắt của không biết bao thế hệ thầy cô đi trước.

Nghề giáo là nghề cao quý trong những nghề cao quý. Hiện nay xã hội phát triển, nghề giáo phát triển theo đòi hỏi các thầy, cô giáo cần nỗ lực nhiều hơn để đáp ứng với thời đại mới. Hiện nay công nghệ thông tin phát triển, tầm nhìn và học vấn của phụ huynh cao, phụ huynh có điều kiện hơn, họ đòi hỏi nhiều hơn ở các con em của mình. Đây cũng là một mặt mạnh và cũng không kém phần rủi ro cho giáo viên. Hễ có chuyện to hay nhỏ một số phụ huynh đều chia sẻ lên mạng xã hội. Nhiều khi chuyện nhỏ thành lớn, giáo viên nhận đủ lời chê trách. Giáo viên hiện nay nhiều áp lực nhưng không vì thế mà chúng tôi nản lòng. Trong bản thân mỗi chúng tôi vẫn tràn đầy nhiệt huyết, luôn yêu nghề, mến trẻ. Nhiều khi có bài học hơi khó, giáo viên dạy mãi có nhiều học sinh không hiểu, buổi dạy đó stress muốn bỏ nghề lắm, nhưng cơn giận lắng xuống lại suy nghĩ mình phải tìm cách nào đây để dạy cho các em hiểu. Nhiều khi bài dạy là mớ cá, nắm rau, cái kẹo... đưa đủ loại đồ ăn, thức uống hằng ngày vào dạy các em. Nghĩ lại các thầy cô rất giỏi ở chỗ: Từ một đứa trẻ không biết chữ gì, sau vài tháng đến trường đọc thông, viết thạo. Mà trong lớp không phải em nào cũng nhanh nhẹn hoạt bát. Vậy mới nói là nghề giáo cao quý trân trọng biết nhường nào. Nhưng cũng không kém phần rủi ro, khi lỡ nóng giận bột phát do căng thẳng theo học sinh làm bài không ra, cô dạy mãi, nói mãi vẫn làm không được bài, cơn nóng đến tột độ đánh học sinh 1 roi. Ôi thôi rồi hôm đó ăn không ngon, ngủ không yên rồi. Nên xã hội cần có sự cảm thông chia sẻ với các thầy cô. Ở thầy cô ai cũng muốn học sinh của mình giỏi giang, bài nào dạy học sinh cũng phải nắm hết. Nhưng học sinh có nhiều đối tượng nên cũng vất vả, nhưng không vì thế các thầy cô nản lòng.

Bản thân tôi ra trường 12 năm vẫn như mới, vẫn tràn đầy sức trẻ để dìu dắt các thế hệ học trò của mình lớn lên có ích cho xã hội. Mỗi chuyến đi qua lòng các thầy cô nặng trĩu nỗi nhớ, thương và quuyền luyến. Mong rằng học sinh của mình lên lớp trên học tốt, ngoan. Mặc dù các em ra trường năm, mười, mười lăm năm hay lâu hơn nữa các thầy cô luôn dõi theo bước chân các em đi. Đó mới biết rằng không chỉ đưa đò qua sông mà người giáo viên xem học sinh như những đứa con thơ dại của mình, rời khỏi vòng tay mẹ các con như thế nào. Vì vậy các bậc phụ huynh hãy yên tâm và tin tưởng rằng: Ở trường các con luôn được yêu thương, chăm sóc dạy bảo từng li, từng tí... kể cả những việc cá nhân nhỏ nhất các thầy cô không thể bỏ qua.

Thế mới thấy làm nghề giáo nhiều suy tư lo lắng. Nhưng đổi lại chúng tôi rất hạnh phúc vì được tôn vinh đó là ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11 hằng năm được cả xã hội và phụ huynh học sinh tôn vinh. Chúng tôi xin hứa sẽ học hỏi kinh nghiệm những thế hệ đi trước, nắm bắt kiến thức thời đại công nghệ 4.0 để luôn tươi mới trong các bài dạy hằng ngày đến với các em. Một lần nữa xin chúc các thầy cô giáo sẽ luôn luôn giữ được ngọn lửa yêu nghề và truyền tải nó đến các thế hệ học sinh. Chúc các thầy cô một ngày lễ thật ý nghĩa và ấm áp.

**Người viết
Nguyễn Thị Bích Tuyền**

